

Hồi 417**Ái đích tuyên ngôn**

Cao Ngạn nhắm hướng đuôi thuyền sai bước, bốn năm huynh đệ Hoang nhân đang tụ tập ngoài cửa khoang, thấp giọng cười nói, thấy Cao Ngạn đi ra khỏi khoang thuyền, lập tức im bật.

Cao Ngạn tâm tình đang bay bổng, khó có thể dùng bất cứ một ngôn từ nào để hình dung, biết rõ bọn họ đang nói tới mình, nhưng nào chịu bỏ qua, giả bộ nổi giận: "Hảo tiểu tử! Không ngờ dám nói xấu sau lưng lão tử".

Một người trong đám nói: "Cao thiếu gia người hiền tại có tiền có thế, huynh đệ Dạ Oa tộc bọn ta toàn là phải theo người kiếm sống, sao dám nói xấu người chứ? Bọn ta đang hâm mộ người, Tiểu Bạch Nhận quả là đẹp đến mức có thể nhỏ mặt hoa, không trách Cao thiếu gia thần hồn điên đảo".

Mọi người khác nói: "Cao thiếu gia tuy điểm phúc tề thiên, nhưng chúng huynh đệ bọn ta lại đang lo cho người".

Cao Ngạn hừ khan: "Lo cái gì?".

Người đó đáp: "Lo Tiểu Bạch Nhận lúc đá người xuống giường, nhất thời không cẩn thận đá lằm chổ, người có bò dậy nổi cũng vô dụng rồi".

Cao Ngạn bực bội: "Con mẹ người!".

Nói xong ngang nhiên bỏ đi, bỏ lại tiếng cười âm ỉ của chúng nhân đằng sau.

Trời vẫn từ từ thả màn hoa tuyết dịu vợi, hai bờ Dĩnh Thủy một vùng trắng xóa, Tiểu Bạch Nhận đơn độc đứng ở đuôi thuyền, thưởng thức trận tuyết mùa thu đến sớm.

Cao Ngạn cảm thấy bao nhiêu nỗ lực, đợi chờ, bồn chồn lo âu, trấn trở đêm dài đều được hồi báo ngay tại giờ khắc này, dòng máu yêu đương đang bốc dâng hùng hực, có xung động muốn rống cổ gào lớn.

Từ cái lần đầu nhìn thấy Doãn Thanh Nhã ở Biên Hoang Tập, hấn liền chui mình vào đất trời cực lạc của ái tình, tâm tình làm kích động mê hoặc người ta từ đó trở đi đâu có bao giờ giảm bớt, chỉ có càng lúc càng nồng cháy. Giá như đây là ái tình chân chính, hấn tuyệt không ngại không sợ. Hấn không có cách nào dùng ngôn ngữ để biểu đạt cảm giác trong lòng hấn, nhưng giờ phút này nhìn thấy bóng dáng dịu dàng của nàng, giống như dung hòa

cùng hoa tuyết vào một cảnh đẹp như thật như ảo, hẳn không cần ngôn ngữ mà đã lý giải được tất cả.

Cao Ngạn đến bên Doãn Thanh Nhã.

Doãn Thanh Nhã không nhìn hắn, ríu rít: "Ta lần đầu nhìn thấy tuyết mùa thu, thật đẹp quá!". Tiếp đó liếc hắn, hờn mát: "Gì mà trợn trừng nhìn người ta vậy? Không được nhìn như vậy, người không biết nhìn con gái người ta như vậy là vô lễ sao?".

Cao Ngạn một lần nữa nói không nên lời.

Giữa mưa tuyết nhẹ nhẹ, bờ tả xuất hiện một hoang thôn, lúc ẩn lúc hiện.

Doãn Thanh Nhã quên trách hắn, chỉ hoang thôn: "Đó là hành cung số mấy của người vậy?".

Cao Ngạn vui vẻ đáp: "Hình như là hành cung số ba".

Doãn Thanh Nhã chân chất hỏi: "Thôn đó có quẻ không?".

Cao Ngạn cười đáp: "Đó là Doãn gia thôn, quẻ dòng họ nàng khẳng định không làm hại nàng".

Doãn Thanh Nhã nổi nóng: "Người ta nói hoàng mà, người lại chỉ biết nói xàm. Có tin ta đá người một cước xuống sông không?".

Cao Ngạn ung dung thốt: "Nàng đá ta xuống sông là bỏ lỡ tuyên ngôn yêu đương của ta đó".

Doãn Thanh Nhã cười "hắc" một tiếng yêu kiều, sau đó háy hắn một cái, bực bội: "Tuyên ngôn yêu đương? Thật khoa trương! Mấy thủ đoạn hạ tiện của người làm sao qua mắt được bốn cô nương? Có gì khác ngoài mặt dày cộm miệng lách chách tự uống tự say cứ nằng nặc Thanh Nhã để ý tới người! Nói cho ta biết coi người còn có công phu gì khác nữa? Nếu vẫn là cái sáo trước đây, tốt nhất là im ỉm giấu vụng về, tránh bị người ta khinh bỉ. Chọc giận ta, người phải chạy trốn chết không kịp ăn no đó, bốn cô nương giỏi nhất là trừng trị ông bướm ba hoa!".

Cao Ngạn uốn ngực: "Lần này khác rồi! Bởi ta đứng ở lập trường của Nhã nhi nghĩ cho Nhã nhi".

Doãn Thanh Nhã ngạc nhiên liếc hắn, thấy mặt hắn thần tình thành khẩn chân thật, thắc mắc: "Tiểu tử người lại động ý niệm cổ quái gì đó?".

Cao Ngạn đáp: "Không phải là ý niệm cổ quái, mà là ý tưởng vĩ đại tràn trề tình nghĩa cao thượng, ngập đầy tinh thần hy sinh vì tình yêu. Hồi nãy sau khi nàng ăn no về phòng,

nàng có thấy lạ ta một mực không đến tìm nàng không? Bởi ta muốn một mình suy tư, nghĩ ra biện pháp tốt có thể cân nhắc tới cảm nhận của Nhã nhi, lưỡng toàn kỳ mỹ”.

Doãn Thanh Nhã hiểu kỳ: “Nói nghe coi! Nếu vẫn không ra gì, ta đêm nay không còn lý gì tới người nữa”.

Cao Ngạn tin tưởng thập phần: “Nghe nè! Ta đã hạ quyết tâm, bài trừ vạn nan...”.

Doãn Thanh Nhã ngắt lời hấn, than: “Tên lưu manh, còn không phải một giuộc cũ sao?”.

Cao Ngạn bất mãn: “Nàng có biết ta muốn nói gì không?”.

Doãn Thanh Nhã bực dọc: “Người có lối hoa hòe dài dòng gì mới lạ thì ta mới không thể nói thế người”.

Cao Ngạn thốt: “Lần này nàng không có cách nào đoán được đâu, cái ta muốn nói là nếu ngày nào chưa được sự phụ nhạc trượng tương lai của ta tận miệng chuẩn hôn, ngày đó ta chưa thể đón dâu rước nàng”.

Doãn Thanh Nhã mực quang quay lại nhìn hấn, nói không nên lời.

Cao Ngạn ngông nghênh: “Vĩ đại chưa! Nỗi lo duy nhất của Nhã nhi hiện tại là ý hướng của Nhiếp bang chủ, chỉ cần ông đồng ý hôn sự của bọn ta, là như gạt quét mây mù thấu tận trời xanh, bọn ta sẽ có một tương lai hạnh phúc đẹp đẽ”.

Doãn Thanh Nhã vẫn đang ngây ngốc.

Cao Ngạn hỏi: “Có phải còn cần giải thích một lượt xem ta vĩ đại ở chỗ nào không?”.

Doãn Thanh Nhã nổi nóng: “Tên chết bầm! Ai có tương lai với người chứ? Người có thể nào ngưng điên khùng không? Trừ kiểu trông ngóng một chiều ra, người còn biết gì khác chứ? Cũng không biết mình nặng nhẹ ra sao nữa! Sự phụ ta hận chưa đem người ra ngũ mã phanh thây được, người còn muốn ông đem ta gả cho người? Mau tỉnh lại cho ta, sau này có muốn nghĩ cũng đừng nghĩ tới cái gọi là biện pháp vĩ đại của người. Nếu người chịu an phận thủ kỷ, ta để người theo ta đi chơi Biên Hoang Tập hai ngày, ba ngày sau ta về lại Lưỡng Hồ, từ đó về sau không còn chút quan hệ gì với người nữa. Đêm nay không nói chuyện với người nữa!”.

Nói xong xồng xộc bỏ đi, để lại Cao Ngạn thù người tại chỗ.

oOo

Yến Phi đang trầm tư một vấn đề.

Đó là một vấn đề không thể không nghĩ tới, là làm sao để đánh bại Tôn Ân.

Thuyền đã rời khỏi bến tàu của Thanh Khê tiểu trúc, do Tống Bi Phong trở thuyền, chở chàng và Lưu Dụ đi dự dạ yến của Tư Mã Nguyên Hiến ở tầng năm Hoài Nguyệt lâu.

Đồ Phụng Tam vì có sự vụ phải lo, cần an bài đội chiến sĩ từ Biên Hoang đến đồn trú trong Dã thành, cho nên sẽ một mình đến phó hội sau.

Lưu Dụ thấy Yến Phi hiện thần sắc suy tư, không dám quấy nhiễu chàng, ráng giữ yên lặng.

Chỗ duy nhất chàng có thể thắng Tôn Ân là Tiền Môn Quyết, nhưng chiếu theo tình huống của Lưu Tuân mà suy đoán, bảy chiêu Tiền Môn Quyết của chàng khẳng định không làm khó được Tôn Ân, cho nên cần phải nghĩ ra biện pháp trước khi quyết chiến, phải có đột phá trên Tiền Môn Quyết.

Tiền Môn Quyết hiện tại của chàng là xả lảng một ván, trước sau phát ra chân dương chân âm, thấu qua Điệp Luyện Hoa tặng cho địch nhân, biến hóa trôi vào món quà này, cái khó là làm sao để ép người đụng thảng. Điều đó đương nhiên không thể coi là lý tưởng, cũng phản lại tinh thần của bản thân "Nhật Nguyệt Lệ Thiên đại pháp". Muốn trong mười ngày ngắn ngủi sáng chế ra một chiêu mới có thể đánh bại Tôn Ân tuyệt là chuyện không thể nào.

Nhưng có thể nào đem Tiền Môn Quyết dung nhập vào kiếm pháp trước đây của chàng không? Đây khẳng định là chuyện có thể.

Yến Phi giật nảy: "Ta đã nghĩ thông rồi!".

Lưu Dụ và Tống Bi Phong nhất tề nhìn sang chàng, họ Lưu thốt: "Chuyện người nghĩ thông chắc là chuyện khẩn yếu, bởi ta chưa từng thấy thần thái như bây giờ của ngươi".

Tống Bi Phong cười hỏi: "Chuyện có thể khiến cho Yến Phi cũng chấn động kinh hãi thật ra là chuyện gì? Mau nói nghe đi".

Yến Phi ngời rục phong thái chưa từng thấy trước đây, tựa như có thể hiểu hết mọi bí mật giữa đất trời, từ từ từng tiếng: "Ta đã nghĩ ra phương pháp đánh bại Tôn Ân".

Hai người cực kỳ ngạc nhiên. Chuyện như vậy mà có thể khơi khơi "nghĩ" ra không cần luyện tập sao? Lưu Dụ sực tỉnh: "Lần này gặp người luôn có bộ dạng tràn trề tâm sự, thì ra là nhức đầu vì Tôn Ân".

Yến Phi thâm nghĩ tâm sự của mình nào có thể đem hai ba lời giải thích rõ ràng, càng không thể nói hết chân tướng. Bất chợt trong lòng trào dâng câu "tiết lộ thiên cơ", hiểu thấu lý do "thiên cơ" vì sao không thể tiết lộ với người vô duyên, đều là vì có hại chứ không có lợi.

Tổng Bi Phong hân hoan: “Tiểu Phi đã nghĩ đến cách phá yêu gì đây?”.

Yến Phi trả lời hàm hồ: “Ta chỉ là nghĩ thông một nan đề về võ học, giúp cho ta tăng cơ hội thắng Tôn Ân, có thành công hay không còn phải xem tình huống đương thời”.

Lưu Dụ hỏi: “Bất kể là sao, người đã khôi phục lại đấu chí và lòng tin, có đúng không?”.

Yến Phi gật đầu đồng ý.

Tôn Ân cố nhiên là phiền não lớn nhất trước mắt chàng, nhưng cũng là nguyên tố không thể thiếu có thể kích lệ chàng đột phá. Đồng thời phát triển với mục tiêu đánh bại Tôn Ân, chàng càng lúc càng nắm chắc về chiều số chung cực “Phá Toái Hư Không” kia, thông hiểu qua phép so sánh loại suy, nói không chừng có một ngày chàng có thể ngộ phá thủ đoạn phá không mà đi cùng mỹ nhân. Đây mới là nguyên nhân thật sự làm cho chàng vừa sợ vừa mừng, nhưng lại không thể nói ra.

Yến Phi quay sang Tổng Bi Phong: “Nếu bọn ta bây giờ rảnh rồi đến Tạ gia một chuyến, thăm hỏi đại tiểu thư, có thích nghi không?”.

Tổng Bi Phong đáp: “Làm gì có vấn đề chứ! Đại tiểu thư không biết sẽ cao hứng tới cỡ nào đây”.

Lưu Dụ giật mình: “Tiểu Phi, người có phải muốn mau chóng đi Thái Hồ không?”.

Yến Phi thông dong đáp: “Nếu tình huống của đại tiểu thư cho phép, ngày mai ta liền động thân”.

Lưu Dụ ngây người, thở dài: “VẬY các người đi đi! Ta ở trên thuyền đợi các người”.

Tổng Bi Phong thành khẩn: “Hồi nãy ta có tới Tạ gia gặp đại tiểu thư, tinh thần và thân thể của bà đều đã đỡ hơn nhiều, hỏi Tiểu Dụ người sao không đi gặp bà ta, ta không thể không đem chuyện thiếu gia tuyệt tình ra nói thẳng. Bà ta nghe xong nổi giận đùng đùng, kêu ta nói với người bà ta xin lỗi với người cho nhị thiếu gia, hy vọng người không để lời nói của nhị thiếu gia trong lòng, còn muốn mời người đến Tạ gia nữa”.

Lưu Dụ cười khổ: “VẬY có khác gì chứ?”.

Yến Phi cười nói: “Đương nhiên là có khác, nếu người cự tuyệt lời thỉnh cầu của đại tiểu thư, đại biểu người là kẻ lòng dạ hẹp hòi, không đủ khoan dung, còn đại biểu người vẫn căm hận Tạ Diễm”.

Tổng Bi Phong khích lệ: “Có đại tiểu thư chủ trì đại cục, đâu đến tên tiểu tử Tạ Hồn tác ác? Hiện tại ta mỗi lần về hẻm Ô Y đều làm như không có tên tiểu tử đó, có thấy mặt cũng

tuyệt không thi lễ thỉnh an. Hừ! Lúc ta theo hầu An công, hần còn là một tiểu tử chưa ráo máu đầu, căn bản đâu có tư cách nói chuyện”.

Lưu Dụ chợt nghĩ tới Tạ Chung Tú, lòng sinh ra cảm giác nguy hiểm, nhưng lại thoát miệng: “Được rồi!”.

Nói xong mới hồi hận, lại không thu lời được nữa.

oOo

Giữa tịch dương, bụi đường đằng trước bốc lên, mấy chục kỵ mã phóng hết tốc lực.

Khí trời lạnh lạ thường, gió Tái từng trận từ hướng tây bắc thổi tới, làm cho lũ khách càng hy vọng mau đến nơi.

Thác Bạt Khuê giới bị đến mức cao độ, vội hạ lệnh cho mã đội ngừng tiến tới, chiến sĩ sắp trận bảo hộ xe chở vàng.

Nơi này cách Bình Thành chỉ mười mấy dặm lộ trình, dọc đường bọn họ thận trọng dòm trước ngó sau, tránh vùng sơn lâm hiểm địa, chỉ tìm đường bình dã mà đi, đề phòng Bí nhân phục kích đột tập.

Trưởng tôn Đạo Sinh và Thôi Hoành tuốt sau đuôi phóng ngựa đến hai bên y, nhất tề nhìn đội kỵ binh đang lao tới.

Trưởng tôn Đạo Sinh thở phào một hơi: “Là người mình”.

Thác Bạt Khuê gật đầu: “Là Trương Cỗ, sự tình có vẻ không phải tầm thường”.

Trương Cỗ và năm mươi mấy chiến sĩ đến cách bọn họ hơn hai trăm bộ mới bắt đầu giảm tốc, đến khi đến trước mặt bọn họ, chiến mã con nào con nấy miệng cũng phì khói.

Thác Bạt Khuê hỏi: “Chuyện gì xảy ra vậy?”.

Trương Cỗ ghì cương: “Địch nhân đã phản kích”.

Thác Bạt Khuê thần sắc bất biến: “Có phải Mộ Dung Thùy đã đến không?”.

Trương Cỗ hỗn hển: “Hiện tại còn chưa rõ, giờ Ngộ nhận được báo cáo có địch kỵ ở khu đồn điền suốt một dải Bình Thành và Nhân Môn bát ngát, toàn đi phá hoại, thiêu hủy nông trại vừa lúa, đánh đuổi gia súc, tựa như diêm báo phe địch sắp tiến công lớn”.

Thác Bạt Khuê thở dài: “Hay cho Vạn Sĩ Minh Dao”.

Trương Cỗ ngạc nhiên: “Vạn Sĩ Minh Dao?”.

Thác Bạt Khuê thốt: “Chuyện này nói sau, còn có chuyện gì nữa?”.

Trương Cỗ rút trong mình ra một ống trúc nhỏ, song thủ dâng lên: “Đây là phi cấp truyền thư từ Biên Hoang Tập đến, xin tộc chủ xem qua”.

Thác Bạt Khuê tiếp lấy tín hàm, thần sắc bình tĩnh đọc lướt qua, thuận tay đưa cho Trưởng tôn Đạo Sinh, trầm giọng: “Mọi sự đợi về lại Bình Thành rồi hãy nói”.

oOo

“Rượu đâu!”.

Trác Cuồng Sinh nhìn Cao Ngạn như con gà thất trận ủ rũ ngồi xuống bên kia bàn của lão trong thương sảnh, ôm đầu hỏi: “Biển tình lại nổi sóng sao? Các người không phải đang ngon lành lắm à? Lại xảy ra chuyện gì?”.

Lúc này khách nhân đã ăn xong bữa tối, chỉ còn lại hai ba bàn còn khách vẫn đang chuyện vãn.

Cao Ngạn tức giận: “Còn không phải bị lão khốn người hại thảm thương sao. Con bà nó, cái gì sự sự đều nghĩ cho người, lại bị hồi báo như vậy”.

Trác Cuồng Sinh cau mày: “Nói coi!”.

Cao Ngạn bực dọc: “Có gì hay mà nói?”.

Trác Cuồng Sinh đang lo cho Biên Hoang Tập, nghe vậy nổi nóng: “Tiểu tử kia, đừng quên người và Tiểu Bạch Nhận có ngày nay toàn là nhờ lão tử sau lưng toan tính thúc đẩy, nếu không Tiểu Bạch Nhận đến nay vẫn còn ở Lưỡng Hồ. Con bà người, mỗi lần gặp khó đều đến trách ta. Người không biết mình hạnh phúc tới cỡ nào, được người ta hâm mộ tới cỡ nào, người khác muốn đụng cây đình Tiểu Bạch Nhận có cầu cũng không được kìa. Đẹp bộ mặt đưa đám của người đi, nếu còn không chịu nói, ta sẽ dùng đại hình xử lý. Hừ! Con bà người!”.

Cao Ngạn buồn bực kể ra tình huống.

Trác Cuồng Sinh vỗ bàn: “Vậy thật là phải cung hỷ người đó!”.

Cao Ngạn ngây người: “Cung hỷ ta?”.

Trác Cuồng Sinh đáp: “Đương nhiên phải cung hỷ người, Tiểu Bạch Nhận chỉ là nghĩ cho người, sợ tiểu tử người nổi điên thật, làm cứng đi đến Lưỡng Hồ, khóc lóc van xin lão

Nhiếp đem ái đồ gả cho người, nhẹ thì bị người ta vũ nhục, nặng thì bị ngũ mã phanh thây, rõ chưa? Nàng đang lo cho người. Hiểu chứ! Hiện tại ta có hơi tin nàng ta thật sự thích tên tiểu tử người không xứng phối với nàng ta chút nào đó”.

Cao Ngạn hoài nghi: “Thật là vậy sao?”.

Trác Cuồng Sinh ngạo nghễ: “Phân tích của bốn quán chủ chưa từng sai lầm. Con bà nó, bây giờ là thời cơ tốt để thừa thắng truy kích đó”.

Cao Ngạn buồn bã: “Nàng nói đêm nay không lý tới ta nữa. Ài! Thừa thắng gì chứ? Đêm nay ta khẳng định ngủ không được rồi”.

Trác Cuồng Sinh mắng: “Nhẫn nại một đêm cũng không được sao? Con bà người. Hắc! Để ta nghĩ coi. Đúng! Nàng không phải đã nói sau khi đến Biên Hoang Tập sẽ ăn uống chơi đùa với người ba ngày sao? Đó có thể là cơ hội tối hậu của người, nhất định phải gạo nấu thành cơm. Thử nghĩ xem! Nếu người có thể làm cho Tiểu Bạch Nhận mang thai, Nhiếp Thiên Hoàn lại vì lời hứa không cản trở làm khó người, chỉ còn nước sai cho sai luôn, đem Tiểu Bạch Nhận gả cho người. Khà! Đây khẳng định là biện pháp tốt nhất”.

Cao Ngạn ban đầu mắt sáng lên, sau đó thần tình ảm đạm, thăm thê thốt: “Nếu ta dùng thủ pháp đó để được Tiểu Bạch Nhận, đâu phải là nghĩ cho nàng, nàng có gả mình cũng không hân hoan gì, lão Nhiếp càng không cao hứng, cho nên ta cũng không thể vui vẻ. Ài! Chắc là tất cả mọi người đều không vui, bao gồm cả người”.

Trác Cuồng Sinh cười khố: “Đây quả là thủ đoạn không trong sáng đẹp đẽ. Nhưng có biện pháp gì khác sao? Muốn Nhiếp Thiên Hoàn cao hứng đem ái đồ gả cho người, nào có khác gì kêu mặt trời đổi lại mọc ở hướng tây, rồi lặn ở hướng đông, căn bản là chuyện không thể nào”.

Cao Ngạn gắng gượng chấn chỉnh tinh thần: “Kế này là người nghĩ ra, người phải động não giúp ta tìm biện pháp giải quyết”.

Trác Cuồng Sinh thất thanh: “Ta nghĩ ra? Con mẹ người! Ta chỉ kêu người để ý lo lắng tới cảm nhận của Tiểu Bạch Nhận, đâu có kêu người cũng chiếu cố tới cảm nhận của lão Nhiếp. Người coi lão Nhiếp là trẻ con ba tuổi chắc? Y không những là bá chủ hắc đạo hùng cứ một phương, mà còn là địch nhân thù không đội trời chung với bọn ta, đại tiểu thư cừu sâu như biển với y. Người nói coi y có chịu gả ái đồ cho một Hoang nhân không? Y làm sao mà ăn nói với Hoàn Huyền? Cái đầu người dùng làm gì vậy?”.

Cao Ngạn kiên trì: “Người không phải là lão Trác điên tối ngày cứ nghĩ chuyện trời ơi đất hỡi mà ta biết sao? ‘Tuyên ngôn yêu đương’ của ta đâu có phải nói chơi chơi đâu, mà là

nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy, nếu không Nhã nhi sẽ không coi ta ra gì. Mau nghĩ cho lão tử đi, người cũng đâu có muốn Tiểu Bạch Nhạn chi Luyện không có kết cục viên mãn”.

Trác Cuồng Sinh ngây ngốc trợn trừng nhìn hấn.

Cao Ngạn khoanh tay: “Tục ngữ không phải có câu ‘tinh thần sở chí, kim thạch vi khai’¹ sao? Lão tử chính là người thành khẩn, chắc không có chuyện gì làm không được”.

Trác Cuồng Sinh giật mình: “Ta nghĩ ra rồi”.

Cao Ngạn mừng rỡ: “Nghĩ được cái gì?”.

Trác Cuồng Sinh cười khố: “Ta sẽ mỗi đêm trước khi ngủ cầu trời khẩn Phật tác phước cho người và Tiểu Bạch Nhạn, chúc các người hữu tình nhân chung thành duyên thuộc”.

Cao Ngạn thất thanh: “Đó mà gọi là biện pháp sao?”.

Trác Cuồng Sinh thần nhiên: “Đương nhiên là biện pháp. Ta càng lúc càng tin người và Tiểu Bạch Nhạn là một cặp trời sinh, giữa thiên địa không còn lực lượng nào có thể phân tán các người. Huỳnh đệ! Người nghĩ gì thì nghĩ, đừng có để ý tới lời nói của bất cứ một ai, bao gồm cả Trác Cuồng Sinh ta, đó là biện pháp tốt nhất, tất cả để ông trời tác chủ. Thảo luận tới đây được rồi, người đi ngủ đi, ta lợi dụng ký ức còn mới mẻ, viết một chương đẹp mắt Tiểu Bạch Nhạn dũng cảm cứu Cao tiểu tử, một kiếm hù Hướng Vũ Điền lui chạy”.

- o O o -

¹ Lòng thành đến cùng cực thì vàng đá cũng đều tan.